

[Alvilda Larsen.]

repræsentanter her i salen, som jo har bebudet, at de vil gøre en hel del for, at forslaget ikke skal blive til lov. Æren for dette forslag vil jeg foreslå den højtærede minister, at vi venter med at uddele til det tidspunkt, da forslaget er blevet til lov. Jeg kan for min del love den højtærede minister, at han gerne må beholde æren for dette forslag. Mere vigtigt end æren, ja, afgørende er det for os, at dette forslag bliver lov.

Med disse bemærkninger skal jeg tilsige mit partis støtte til en velvillig og hurtig behandling af dette lovforslag her i tinget.

Hans Hansen (Rørby): Der er ingen særlig grund til, at komme ind på de to lovforslag, der er forelagt af det kommunistiske parti, efter den tale, vi har hørt af det ærede medlem fru Alvilda Larsen, idet hun erklærede, at det er det samme, som det kommunistiske parti har stillet forslag om, der går igen i ministerens forslag. Så bliver det et spørgsmål, hvordan de forskellige parter vil dele æren imellem sig i fremtiden. Jeg vil derfor vende mig til det forslag, der er stillet af den højtærede minister, og gøre nogle bemærkninger derom.

Det formål, som den højtærede minister har sat sig, nemlig at afhjælpe bolignøden, må alle vist på forhånd give tilslutning til, og der er vist heller ingen, der ikke på nuværende tidspunkt vil erkende, at det var nødvendigt på et vist tidspunkt at gennemføre et huslejestop, og ligeså vil man vel i almindelighed ansæ det for en fordel, at den omfattende boliglovgivning, som især har været frodig under besættelsesårene, samles i en enkelt lov, således at det hele kunne blive mere overskueligt. Fordelen ved at samle alle disse love — jeg tror, at det drejer sig om 16 forskellige — i een lov, viser sig dog ved nærmere overvejelse kun at være tilsyneladende. Når man gennemgår det omfattende materiale, som foreligger i forbindelse med dette lovforslag, kommer man til det resultat, at der her er tale om to forskellige ting, dels om en permanent huslejelov med de almindelige grundregler for lejeforholdene, dels om de krisebestemmelser, der er gennemført senere.

En permanent lov med almindelige grundregler må betragtes som nødvendig til

enhver tid, og der skulle ikke være anledning til med korte mellemrum at tage en sådan permanent lov op til behandling. Derimod stiller det sig anderledes med den midlertidige kriselovgivning. Alle håber jo, at forholdene snarest må blive således, at de midlertidige kriselove kan blive overflødige. Ved nu at samarbejde både permanente og krisebestemte love forekommer det mig, at det hele bliver rodet og for rigsdagen ret uoverskueligt. Ganske vist er der anført i lovforslagets sidste paragraf, at loven ikke skal gælde længere end til 1. april 1951, men det er også det eneste, der henviser til, at den højtærede minister har tænkt på en afvikling af kriselovene. Det er tværtimod sådan, at forslaget udvider og befæster de nævnte love, og ingen afvikling eller lempelser stilles i udsigt. Når der så forhåbentligt inden længe skal ske en gradvis afvikling af kriselovene, vil det få vanskeligheder til følge at adskille permanente love og kriselove, som i dette forslag griber ind i hinanden. Det ville derfor være rigtigere, synes jeg, at samle alle de forskellige love ikke i een, men i to love, nemlig en permanent huslejelov, indeholdende de på længere sigt gældende grundregler i lejeforhold, og en midlertidig lov, som rigsdagen med kortere mellemrum kan tage stilling til.

Overalt er man optaget af, hvor hurtigt det er muligt at komme bort fra restriktionerne, som er fulgt med boligmanglen. Det er vel ikke umiddelbart forestående, sådan som hele situationen har formet sig, selvom man dog synes at kunne gøre sig noget håb om, at den værste bolignød kan være overstået allerede i det kommende år. I hvert fald er stillingen ikke vanskeligere nu end før. Det foreliggende forslag er derfor i strid med den almindelige opfattelse i befolkningen, i hvert fald i den del, der ikke er udpræget planøkonomisk eller kommunistisk præget.

Dersom det er rigtigt, hvad det ærede medlem hr. Elgaard sagde i går, at en del af vanskelighederne på boligområdet er skabt kunstigt gennem lejelovgivningen — og jeg tror, det er rigtigt —, kan man jo tværtimod sige, at en lempelse af restriktionerne, såsnart det er muligt, ville være til gavn for befolkningen, idet den kunstigt skabte del af bolignøden derved kunne afvik-